

§ 2.

§ 223 i samme Lov affattes saaledes:

„Naar Skibe støde sammen, paahviler det enhver af Skipperne, saa vidt det kan ske uden særlig Fare for eget Skib, dets Besætning og Passagerer, at yde det andet Skib og dets Besætning og Passagerer al Hjælp, som er mulig og fornøden til Frelse fra den ved Sammenstødet opstaaede Fare, saa og for sammes Skipper at opgave sit eget Skibs Navn og Hjemsted saavel som Sted eller Havn, hvorfra det kommer, og hvortil det er bestemt.“

§ 3.

I 8de Kapitel i samme Lov indsættes som § 223 a. efter Lovens § 223 en saalydende Paragraf:

„Hvad der i dette Kapitel er bestemt om Sammenstød mellem Skibe, finder ogsaa Anvendelse i Tilfælde, i hvilke et Skib ved sin Sejlads eller paa anden Maade foraarsager Skade paa et andet Skib eller om Bord værende Personer eller Gods, uden at der har fundet Sammenstød mellem Skibene Sted.“

§ 4.

9de Kapitel i samme Lov overskrives „Om Bjærgning.“

§ 5.

§ 224 i samme Lov affattes saaledes:

„Enhver, som bjærger Skib, der er forulykket eller stedt i Nød, eller om Bord værende Gods eller noget, som har hørt til saadant Skib eller Gods, saa og enhver, som medvirker ved Bjærgningen, har Ret til at faa Bjærgeløn af, hvad der bjærges. Den, der har reddet Menneskeliv fra Skibet under den Nød, der har givet Anledning til Bjærgningen, eller har medvirket dertil, har Krav paa Andel i Bjærgelønnen.

Deltager nogen i Bjærgningen mod et udtrykkeligt og beføjet Forbud af den, der har Befalingen om Bord, har han intet Krav paa Bjærgeløn.

Bjærgeløn kan kræves ogsaa i Tilfælde, i hvilke et Skib har bjærget et andet, der tilhører samme Ejer som det bjærgende Skib.

Har nogen paataget sig ved Lodsning eller Bugsering eller paa lignende Maade at yde et Skib Tjeneste, og Skibet derefter kommer i Nød, har han kun Krav paa Bjærgeløn, for saa vidt den af ham ydede Hjælp maa anses at ligge udenfor, hvad han ifølge Overenskomsten har været forpligtet til.

Kunne Parterne ikke enes om Bjærgelønnens Størrelse, bliver denne at bestemme af Retten.

Hvad Bjærgere i øvrigt have at iagttage, navnlig naar Ejer eller Fuldmægtig for ham ikke er til Stede, bestemmes i særlig Strandingslov.“

§ 6.

§ 225 i samme Lov affattes saaledes:

„Ved Bestemmelse af Bjærgeløn skal tages i Betragtning:

1° i første Række:

- a) Den Omstændighed, i hvor høj Grad Bjærgningen er lykkedes;
- b) den Kyndighed og Dygtighed, hvormed Bjærgernes Arbejde har været udført, og den Tid og Anstrengelse, det har kostet;
- c) den Fare, hvorfor det bjærgede Skib, dets Besætning, Passagerer eller Gods have været udsatte;